

Wall Street bankierer diskuterer åbenlyst det kommende krak: »Systemet er ved at bryde sammen«

Samtidig med, at LaRouche-bevægelsen skifter til højeste gear for at lukke Wall Street ned og vende tilbage til Glass-Steagall, før krakket slår til, diskuterer bankierer på Wall Street og i City of London nu åbenlyst det kommende krak ... og er i stille panik over, hvordan de skal håndtere det.

Lederen i 3. oktober-udgaven af *The Economist*, medieflagskibet for City of Londons finansinteresser, advarer om, at »systemet er ved at bryde sammen« og kræver en massiv indsats for at understøtte boblen med nye bølger af såkaldt kvantitativ lempelse – nøjagtig, som Lyndon LaRouche har advaret om, at deres plan går ud på. Artiklen klynker imidlertid, at denne hyperinflationsskabende bailout-politik muligvis ikke vil virke, som den gjorde i 2008, fordi Den amerikanske Kongres måske i stedet vil gå ind for mere regulering af bankerne – selv om artiklen omhyggeligt undgår at nævne de frygtede ord, »Glass-Steagall«.

Et stort problem i dag, skriver *The Economist*,

»er manglen på en opbakning til det oversøiske dollarsystem, hvis det står over for en krise. I 2008-09 kom Federal Reserve modvilligt til hjælp og optrådte som den sidste lånemulighed ved at tilbyde dollarlikviditet til 1 billion til udenlandske banker og centralbanker. De summer, der vil være involveret i en fremtidig krise, ville være langt højere. Den oversøiske dollarverden er omtrent dobbelt så stor, som den var i 2007. I

år 2020 kunne den være lige så stor som Amerikas bankindustri. Siden 2008-09 er Kongressen blevet forsigtig med Feds nødlån. I den næste krise kan Feds planer om at udstede udstrakte swaplinjer muligvis blive mødt med modstand fra lovgivning og Kongres.«

Artiklen i *The Economist* slutter:

»Der er ting, som Amerika kan gøre for at påtage sig mere ansvar – f.eks. ved at etablere større nød-swaplinjer til flere centralbanker. En splittelse af systemet er mere sandsynlig, med andre lande, der vælger at isolere sig fra Feds beslutninger ved at indføre begrænsninger på finanstransaktioner. Dollaren har ingen ligemand. Men det system, som det forankrer, er ved at bryde sammen.«

På samme måde skrev magasinet *Forbes'* Antoine Gara den 2. okt. om faren for en ny nedsmeltning, og indrømmer som noget usædvanligt, at det underliggende problem er den gigantiske bunke af derivater, der yderligere er knyttet til utallige nominelle gældsbobler. Gara forsøger at lade, som om alt er i skønneste orden, og fremfører, at »Glencores opløsning ikke vil udvikle sig til det næste Lehman Brothers-tilfælde«. Han siger, at det skyldes, at Glencore ikke har den samme eksponering til derivater, som Lehman havde.

Men, indrømmer han,

»hvis Goldman Sachs, Morgan Stanley eller en anden, stor investeringsbank skulle blive kastet ud i de samme vanskeligheder, som Glencore nu befinder sig i, ville der være god grund til at være bekymret for en Lehman 2. Der er over 600 billioner dollar i udestående OTC-derivater (faktisk er der nok det dobbelte, -red.), et beløb, der er større end før krisen, og mange af disse kontrakter fortsætter med at handle bilateralt mellem banker og forbinder firmaer.

Gara slutter:

»For sådanne som JP Morgan, Bank of Amerika, Citigroup, Goldman Sachs og Morgan Stanley er disse ting fortsat et spørgsmål om liv og død. I sidste kvartal viste hvert selskab for billioner, hvis ikke et titals billioner af udestående OTC-derivatkontrakter. Ingen mængde af rejst, tilbageholdt kapital ville beskytte disse selskaber, hvis der kom en grim, Lehman-lignende bankerot.«